

1836**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 18 grudnia 2001 r.

w sprawie warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez żołnierzy Żandarmerii Wojskowej.

Na podstawie art. 43 ust. 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. Nr 123, poz. 1353 i Nr 154, poz. 1800) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) warunki użycia broni palnej przez żołnierzy Żandarmerii Wojskowej przy wykonywaniu zadań,
- 2) sposób dokumentowania użycia broni palnej.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o „ustawie”, rozumie się przez to ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych.

§ 3. Żołnierze Żandarmerii Wojskowej są uprawnieni do użycia broni palnej w stosunku do osób, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy, na zasadach, o których mowa w art. 43 ust. 1—3 ustawy.

§ 4. Przez użycie broni palnej rozumie się oddanie strzału w kierunku osoby w celu jej obezwładnienia, po wyczerpaniu trybu postępowania określonego w § 9.

§ 5. Żołnierze Żandarmerii Wojskowej mogą użyć wyłącznie broni palnej, która została im służbowo przydzielona.

§ 6. Broni palnej nie używa się w przypadkach określonych w art. 43 ust. 1 pkt 6, 7 i 9 ustawy w stosunku do kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje, że nie ukończyły 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie.

§ 7. Osobę zatrzymaną, tymczasowo aresztowaną lub odbywającą karę pozbawienia wolności uprzedza się o możliwości użycia wobec niej broni palnej w razie podjęcia przez nią próby ucieczki lub innego zachowania uprawniającego do jej użycia.

§ 8. Użycie broni palnej w strefie nadgranicznej nie powinno powodować ostrzelania terytorium państwa sąsiedniego.

§ 9. 1. Przed użyciem broni palnej żołnierze Żandarmerii Wojskowej mają obowiązek:

- 1) po uprzednim okrzyku „ŻANDARMERIA WOJSKOWA” wezwać osobę do zachowania się zgodnego z prawem, a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, zaniechania ucieczki, odstąpienia od bezprawnych działań lub użycia przemocy,
- 2) w razie niepodporządkowania się wezwaniom określonym w pkt 1, zagrozić użyciem broni palnej, wzywając „STÓJ—BO STRZELAM”,
- 3) w razie bezskuteczności wezwań określonych w pkt 1 i 2 — oddają strzał ostrzegawczy w górę.

2. Przepisów ust. 1 pkt 1 można nie stosować, jeżeli z okoliczności zdarzenia wynika, że osoba, wobec której broń palna ma być użyta, posługuje się bronią palną lub innym niebezpiecznym narzędziem.

3. Przepisów ust. 1 można nie stosować, jeżeli zwłoka w użyciu broni palnej groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego albo wolności obywateli.

4. Przepisów ust. 1 nie stosuje się w czasie prowadzenia bezpośredniego pościgu, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 6 lub 7 ustawy, jeżeli osoba, wobec której broń palna ma być użyta, użyła broni palnej lub ucieka pojazdem.

5. Użycie broni palnej w sytuacjach, o których mowa w ust. 2—4, musi być poprzedzone okrzykiem „ŻANDARMERIA WOJSKOWA”.

§ 10. Jeżeli następstwem użycia broni palnej jest uszkodzenie ciała człowieka, żołnierz Żandarmerii Wojskowej jest obowiązany, z zachowaniem bezpieczeństwa własnego i innych osób oraz bez zbędnej zwłoki, udzielić jej pierwszej pomocy, a następnie spowodować udzielenie pomocy lekarskiej.

§ 11. 1. Jeżeli następstwem użycia broni palnej jest uszkodzenie ciała lub śmierć człowieka albo szkoda w mieniu znacznej wartości, żołnierz Żandarmerii Wojskowej niezwłocznie:

1) o ile to możliwe:

- a) zabezpiecza na miejscu zdarzenia ślady i dowody oraz nie dopuszcza osób postronnych,
- b) podejmuje inne czynności niecierpiące zwłoki, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów zdarzenia,
- c) podejmuje działania zmierzające do ustalenia świadków zdarzenia,

2) melduje o zdarzeniu oficerowi dyżurnemu jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, oficer dyżurny jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej podejmuje niezbędne czynności zabezpieczające ślady i dowody przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem.

§ 12. 1. Użycie broni palnej dokumentuje się w książce dowódcy patrolu, nakazie konwojowania albo meldunku o doprowadzeniu zatrzymanego oraz w pisemnym meldunku składanym komendantowi jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej.

2. Pisemny meldunek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać w szczególności:

- 1) stopień wojskowy, imię i nazwisko żołnierza oraz nazwę jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej,
- 2) czas i miejsce użycia broni palnej,

- 3) dane osoby, wobec której użyto broni palnej,
- 4) szczegółowe powody i rodzaj użytej broni palnej,
- 5) opis postępowania poprzedzającego użycie broni palnej,
- 6) skutki użycia broni palnej,
- 7) w razie potrzeby określenie sposobu realizacji przepisów § 9 i 11,
- 8) inne ważne okoliczności zdarzenia,
- 9) dane ustalonych świadków zdarzenia,
- 10) podpis żołnierza sporządzającego meldunek.

3. Jeżeli następstwem użycia broni palnej jest uszkodzenie ciała lub śmierć człowieka albo szkoda w mieniu znacznej wartości, komendant jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej niezwłocznie zawiadamia właściwego miejscowo prokuratora wojskowego.

4. O każdym przypadku użycia broni palnej składa się meldunek w systemie służb dyżurnych.

5. Każdorazowo zasadność użycia broni palnej wyjaśnia komendant jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej, a o jego wynikach składa pisemny meldunek przełożonemu.

§ 13. W zakresie uregulowanym w rozporządzeniu traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1995 r. w sprawie szczegółowych przypadków oraz warunków i sposobów użycia środków przymusu bezpośredniego, a także szczegółowych warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez żołnierzy wojskowych organów porządkowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 5, poz. 35).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*